

2.

3.

4.

que podem llegir en els seus personatges la solitud, l'espera, el desamor o tot allò que a l'instant d'observar-los ens sembli que vulguin compartir amb nosaltres. Com a exemple del resultat d'aquesta anàlisi feta a partir del "joc d'emocions" vull destacar una peça, per a mi força emblemàtica, titulada *Vuit de buit*. Consisteix en una esfera on vuit personatges hi seuen mirant el seu interior; estan patint, tot és fosc, la desesperança els domina, però potser compartint entre tots aquest dolor, al final trobaran la llum i, per tant, una sortida. És per això que aquesta escultura es presenta amb una llum interior. Perquè diuen que l'esperança és l'última cosa que es perd, oi?

A banda de les seves figures personatges-ànima, l'evolució ceràmica de Roser Oter ha passat de treballar amb esmalts a treballar per damunt de tot amb pasta de paper, tot fent composicions escultòriques sovint acompanyades d'altres materials, com el ferro, per exemple. D'aquesta combinació entre ferro i ceràmica vull comentar la peça titulada *1/2 vida*, que vol representar aquella etapa, al voltant dels 40 anys, que teòricament hem arribat a l'equador de les nostres vides i que, per tant, la mitja vida que ens queda l'hauríem de poder gaudir plenament perquè portem el pòsit de l'experiència i de la maduresa que ens ha donat la mitja vida anterior. Oter també incorpora el llenguatge en algunes de les seves obres, però normalment ho fa per reforçar la peça, i és per això que només es

5.

poden detectar mots esparsos (vida, sentiment...). Li agrada fer-ho com a constatació que la paraula és molt important per a les persones. Tot i així li agrada oferir només petits flaixos, donar molt poca informació, perquè considera que estem massa saturats de tot i, a l'igual que fa amb les seves escultures, també intenta minimitzar els textos. Una d'aquestes peces amb text, que és contrària al que acabo de dir, conté un poema complet de la poeta i amiga Roser Guasch, i és l'escultura que va guanyar el Primer Premi Martí Royo 2006, sota el títol *Escala, pugues o baixes?*

La llarga crisi econòmica i social que estem patint ha fet canviar l'estratègia comercial de l'artista, que ha passat de treballar molt fent encàrrecs per ajuntaments, entitats i particulars a haver de distribuir més la seva obra a través de botigues i fires. De tota manera, Roser Oter segueix treballant i venent tot i els mals moments que estem vivint perquè la seva obra, representada principalment pels seus personatges-ànima, sembla que ha omplert un buit artístic i conceptual en el panorama de la ceràmica actual. Serà perquè, malgrat el desassossec moral que inunda la nostra societat tan consumista, la sensibilitat, el pensament crític i la solidaritat de moment encara no han desaparegut completament i això li permet pensar a l'artista, com ella afirma, que *potser tot no està tan perdut*. ●

1. *Vuit mirant al buit*. Pasta de paper i porcellana, (50 cm. diàmetre x 47 cm). 2010
2. *Emocions I*. Pasta de paper i porcellana, (33 x 9 x 9). 2010
3. *Solitud*. Gres xamotat i porcellana. (40 x 30 x 80 cm.). 1er premi concurs de ceràmica Sant Ramon, Sta Margarida i els Monjos, 2001.
4. *Escala, pugues o baixes?* Porcellana i ferro. (60 cm. diàmetre). 1er premi concurs de ceràmica Martí Royo 2006.
5. *Convivències*. Gres xamotat i porcellana. (40 x 30 x 65 cm.) 2001

www.roseroter.com